

Böszörményi Zoltán

Suttogó levelek ölén

*Érnek már kertemben
a fára aggatott gyümölcsök,
a lassú, puha, halk szavak.
A szelíd szív dobbanásai
felláztítják bennem az öröm
szabadcsapatait.
A tűnődés széllován
vágatok feléd,
utol kell érnem téged,
újból s újból megfigyeljelek.
Rád találjak
a friss rügyek bomlásában,
a suttogó levelek ölén,
a képzelet piacterein,
az idő vizén evező fényben,
a remegő vágyban,
a fűszálak nevetésében,
a barbadosi örök nyárban.
Méretkezzem meg újra benned,
benned
és a soha nem múltó érzés
villámok szaggatta zivatarában,
a szenvedély kereszttüzeiben,
a kimondhatatlanban.*